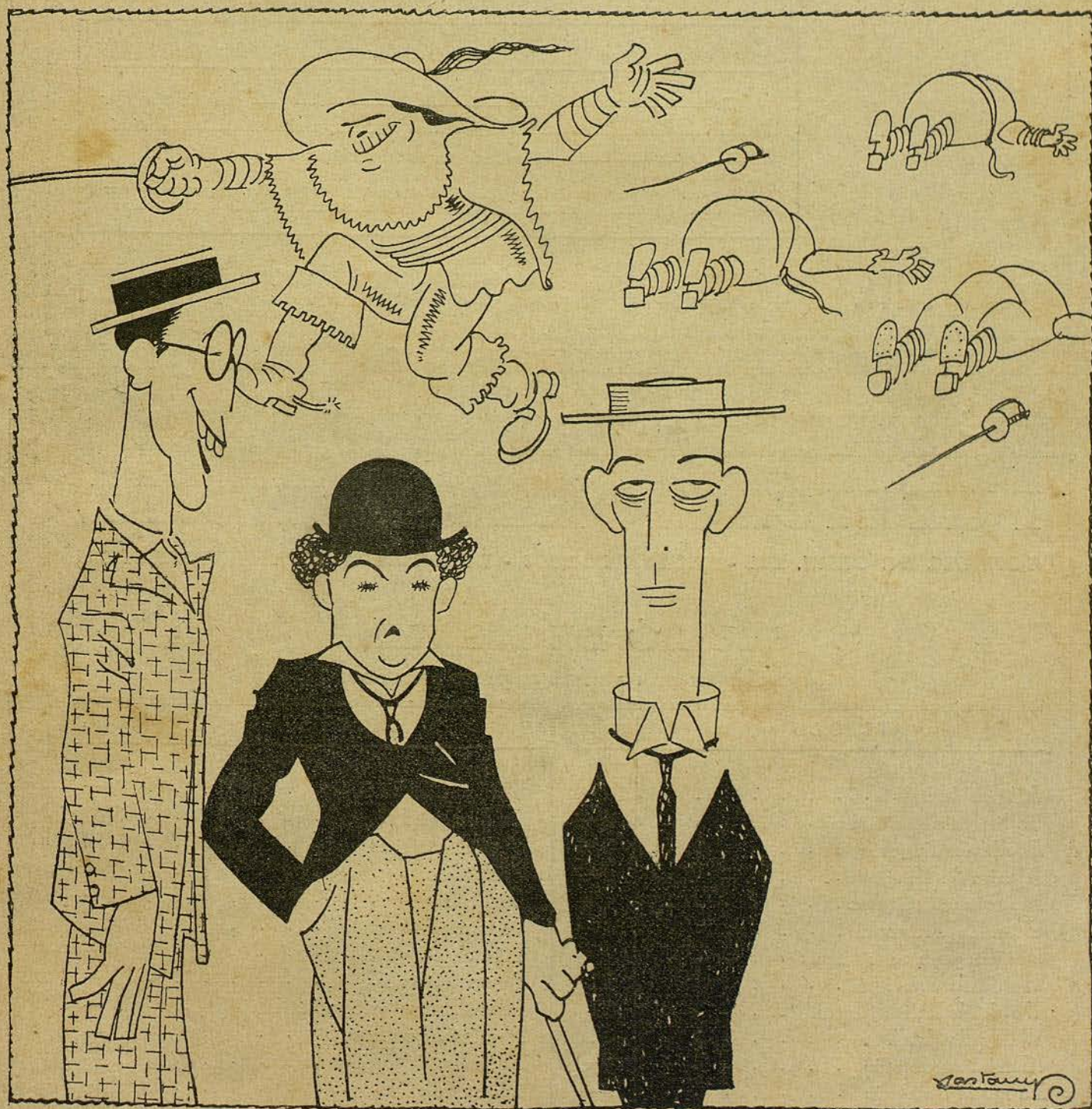

CINOPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

Any I — Número 1 — Preu : 20 cèntims
Redacció i Administració : Consell de Cent, 201

Barcelona, dissabte 26 de gener de 1929
Apartat de Correus núm. 925 — Teléfon 32596

ELS ASOS DE LA RIALLA

—Ja no farem riure com abans. Ens ha sortit un competidor terrible. En Douglas està filmant «Los tres mosqueteros».

LLEGIU CADA DIMARTS EL

XUT!

SETMANARI DE L'ESPORT I DE L'HUMOR

El terror dels jugadors, dels directius i dels federatius
El predilecte i indispensable dels aficionats

Butlletí de subscripció per als llegidors del XUT! que resideixin fora de Barcelona

En, que viu al carrer
de núm., de, província
de, es subscriu per un trimestre o un semestre al XUT!

El preu d'un trimestre és de 2'50 pessetes i el d'un semestre 4'50 pessetes, que poden enviar-se en segells de Correu o per Gir Postal a la nostra Administració, Consell de Cent, 201 - Barcelona

XUT!... XUT!... I SEMPRE XUT!

PUBLICACIONES MUNDIAL

CONSELL DE CENT, 201 - TELÈFON 32,596 - DIRECCIÓ POSTAL : APARTAT 925

SECCIÓ DE FIGURINS

DISPOSEM COM A REPRESENTANTS EXCLUSIUS:

TITOLS	Pessetes	TITOLS	Pessetes
Album de bal	10'—	Modes d'enfants	4'—
La lingerie parisienne	4'—	La Femme Élégante	1'50
Broderies lingerie	4'—	L'idéal parisien	3'50
Album de travestis	4'—	Paris chic	4'—
Blouses artistiques	4'—	Le Chic	4'—
Grandes Créations	25'—	Le Grand Chic	4'50
Les chapeaux modernes	4'—	Très chic	4'—
Weldon's catalogue	1'50	Façon tailleur	10'—
Weldon's ladies journal	1'50	Robes lingerie et robes brodées	5'—
Weldon's children	1'25	Manteaux de luxe	5'—
Manteaux de soie	6'—	Nouveautés pour velours	3'50
La mode de Paris	3'—	Robes de style	3'—
Elite	4'50	Art, Goût & Beauté	4'—
Manteaux et costumes de promenade	4'—	Iniciales para bordar	4'—

Si diguéssim que venim a omplir un buid, la majoria dels nostres futurs lectors somriurien irònicament, endevinant que sota la nostra aparença frèvola s'hi amaga un fons de vulgaritat comú. Però no; nosaltres no venim a omplir un buid que ja és ple.

De revistes dedicades al cinema n'hi ha una quantitat molt respectable. N'hi ha de tirades en «huecograbado», n'hi ha d'impreses en paper de fil, n'hi ha de tècniques, n'hi ha de frèvoles, n'hi ha de científiques... N'hi ha per a tots els gustos menys per un. Mancava la revista humorística dedicada al cinema, capaç de posar en dubte l'elegància persuasiva d'en Menjou, la ingenuïtat de la Mary Pickfort, les dots de conquistador d'en Jhon Gilbert, la força dramàtica d'en Barrymore, els excelsos tecnicismes d'en Cecil B. de Mille, les qualitats fotogràfiques de la Raquel Meller i altres calamitats que planen damunt del cinema. Mancava també una revista dedicada al cinema, escrita en català, sense embuts, ni prevenció de cap mena. Una revista escrita per aficionats, que jutgin amb la sorneguera indulgència de l'espectador, però no amb la implacable severitat del crític.

La pensada de llençar aquesta revista la vàrem tenir fa molts anys. Quan la Mary Pickfort va estrenar la seva primera pel·lícula, nosaltres érem de bolquers i sofriem en silenci, esperant tenir l'ús de la raó per dir-hi la nostra. Quan en Jhon Gilbert es va presentar per primera vegada en públic lluint aquell bigotet que tants estralls ha causat, a la punta del nas, vàrem sentir una fiblada com si ens haguessin picat un hipopòtam vironer. Quan en Charles Ray es va abillar de frac i va llençar-se a interpretar pel·lícules del gran món, a casa nostra ens hagueren de subjectar, car estàvem disposats a calar foc a Hollywood. Quan en No-varro va donar el cop interpretant

el Ben-Hur amb aquell trajo de toreador romà de l'edat mitja, la indignació ens va trasbalsar. Quan en Rodolf Valentino (E. P. D.) va impressionar aquella cèlebre pel·lícula que portava per títol *El diablo santificado* vàrem soliviantarnos i amb un xic més ens han de treure del «Coliseum». Quan en Roy d'Arcy va fer aquella creació del personatge «Manos duras» de la novella *La tierra de todos*, que molts varen confondre amb *La tia Ramona*, ens hagueren de retornar amb tilla. I, finalment, quan la Dolores del Rio va obsequiar-nos amb aquella «Ramona» que feia venir les llàgrimes als ulls, vàrem rebentar.

Vàrem rebentar i vàrem dir prou. Reunits en sessió privada a les dotze del migdia a la Plaça de Catalunya, acordàrem que allò no podia continuar i que calia posar-hi remei quant més aviat millor. L'un era partidari d'anar amb un esquellot a les sales dels cinemes i fer de músic honorari cada vegada que fessin una pel·lícula llau-na. Altres, més exaltats, volien de totes passades calar foc a Hollywood. Altres pretenien esquinçar els llençols que serveixen de pantalla.

Per fi, el bon sentit triomfà i acordàrem publicar una revisteta sense pretensions; però que fos el fidel reflexe del que sent l'espectador quan li endossen un saldo amb el títol de «Superproducció» o «Una joia plimsaul» o una «Selecció Pronòstic films» o un «Repertori Exclusiu Picornell». L'art mut també pot ésser discutit.

Quan a can «Napoleón» i a la «Sala Mercè» varen brindar-nos les primícies del cinema, nosaltres aplaudíem un gos que salvava un naufrag i xiulàvem els traïdors que miraven de reüll. Erem novells i admiràvem el cinema amb la mateixa religiositat que avui admirem la «ràdio» i suportem els paràsits. L'invent en si ens suggesionava, i mentre les figures de la pantalla

es moguessin ja ens donàvem per satisfets. Avui, però, el cinema ha evolucionat i nosaltres, a força de sopes i reconstituents, hem tet la creixença i ens hem tornat exigents. Després de tants anys de cinema, però, tenim el dret a ésser-ho. Ara, encara no veiem un gos que va per salvar un naufrag o un traïdor que mira de reüll, instintivament ens ajupim com aquell que va a tirar un roc i les senyores d'edat que romanen en actitud respectuosa al costat nostre senten com una esgarrifança i vigilan que l'acomodador no s'allunyi.

Només correm un perill, i és que al públic encara li interessin els gossos ensenyats i li plagui que els traïdors mirin de reüll. Si és així, estem perduts. La nostra vida serà efímera com la del cuc de seda, i d'aquí quatre dies de nosaltres no se'n cantarà gall ni gallina. Però si el públic o una part de públic comprèn que el cinema és un art nou, que permet les coses més atrevides i no és lògic que s'estanqui en un fons de clars de lluna i de postes de sol, la nostra revista assolirà l'èxit que esperem i d'aquí cent anys encara farem broma a les costelles dels «asos», les «estrelles» i els «directors».

* * *

No ens resta més que saludar a les revistes dedicades al cinema i als companys de premsa, esperant poder conviure una colla d'anys.

Els propòsits són aquests.

Si no podem tirar endavant, sempre ens quedarà el consol de pensar que la posteritat ens jutjarà.

PER LES TERRES DEL «FILM»

GALVESTON!!

LA CIUTAT IMAN : CONCURS, EXPOSICIÓ O FIRA? : LES REINES DE LA BELLESA I ELS REIS DEL CINEMA : PROPAGANDA GRATUITA : EL TRUC PER ENTRAR A HOLLYWOOD

Si a Galveston s'hi pogués anar amb el Metro, de ben segur que aviat faria la competència a Nova York, tocant al número de persones que hi van carregades d'illusió i bona fe, i si bé Galveston es podria tractar de tu amb la ciutat dels grata-cels, en quant a densitat de població tindria la notable diferència que el noranta per cent dels forasters serien noies que hi anirien atretes pels concursos de bellesa que allí es celebren. L'altre nou per cent estaria integrat pels corridos de tota mena i edat que tenen positivisme i pàfies, ja siguin en forma de dòlars, de marcs, de francs o de lliures, i la resta estaria formada pels habitants de la població que poden estar feliços d'alternar amb les noies més guapes del món i d'expressar els talonaris de xecs dels crescos que van a fer-hi el pagès.

Però, benauradament per nosaltres, les noies maques de la nostra terra no poden marxar cap a Galveston perquè està massa lluny i a més, perdre de vista el Tibidabo és més difícil del que sembla, sobre tot per les que per marxar no tenen altre bagatge que una

barreta de carmí, una capseta de pòlvors i una imaginació plena de Gilberts, Haines i Barrymores...

Amb aquest bagatge, a l'«Iris» i encara gràcies!

* * *

Els que amb penes i treballs han aconseguit un aprovat de geografia, no ignoren que als Estats Units i a l'estat de Texas hi ha la ciutat de Galveston, on tots els anys s'hi celebra una fira de mostres fantàstica; però quina fira de mostres, senyors! Mostres de dones de tots els països i de totes les races...

Es clar, que més escauria comparar els concursos de bellesa amb exposicions de dones guapes que amb fires de mostres; però nosaltres tenim les nostres raons i ningú no ens farà dir el contrari; doncs, apart de les belleses que van a Galveston amb la productiva intenció d'atemptar contra els milions dels que en tenen, la majoria hi va per conquerir el màxim ideal de la dona moderna: ésser artista de cinema. Per quelcom en diuen a Galveston l'avantsala d'Hollywood, i els grans industrials del film hi

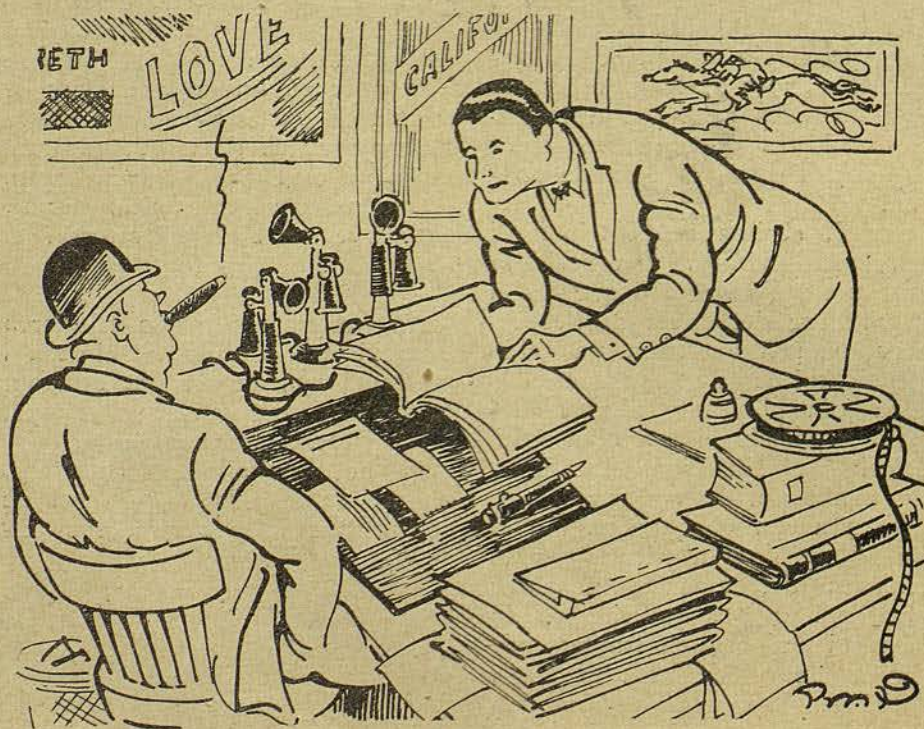
van per adquirir belleses a un preu relativament mòdic, per convertir-les en estrelles de primera magnitud o per pasaporta-les al país d'origen, després de les proves de rigor i segons el talent o la quantitat de fotogènia de cada una.

Pels que remenen les cireres dins el món cinematogràfic, l'anar a Galveston els evita molts mals de cap, sobretot quan els soluciona conflictes plantejats per les estrelles que demanen augment de sou. Les paraules «aniré a Galveston per veure si trobo quelcom aprofitable» són més temudes que una pedregada sobre els vidres de les galeries cinematogràfiques. Són el papu de què es valen els empresaris per explotar l'artista que té por de quedar sense contracta. A més, l'anar als concursos de bellesa, dona ocasió a què tots els diaris i revistes s'ocupin de la casa editora i de l'afortunat director que ha d'anar a la cacera d'una estrella problemàtica. Es a dir, propaganda gratuïta i efectiva.

Es evident, també, que degut a les condicions en què es celebren els concursos de bellesa, els homes de cinema tenen la garantia que si escolleixen alguna d'aquelles reines de guardarropia, no es poden sentir després defraudats, perquè tenen ocasió de comprovar la qualitat del que adquireixen. No és com els concursos que es celebren per ací, en els que sempre s'emporta el premi la de la cara més bufona, malgrat sigui més garrella que un futbolista i tingui unes formes que no es semblin en res amb l'ànfora clàssica.

Durant el concurs, les reines desfilen amb trajo de diari, amb trajo de nit i amb trajo de bany, per comprovar tres coses que pel productor cinematogràfic són essencials: distinció, elegància i formes, car poques són les pel·lícules americanes en las que tant la ingènua com la vampira, no s'han d'exhibir en aquests tres aspectes.

A més, l'èxit de la primera pel·lícula és assegurat, car ja és sabut que la curiositat és un dels principals defectes del bon aficionat i és suficient que posi al peu del títol del film «Interpretada por Miss Tela, primer premio de la belleza del concurso de Galveston» perquè esgotin el paper a la taquilla. Podrà resultar un fracàs l'actuació de Miss Tela, però el negoci ja està fet i la pel·lícula ha donat un rendiment magnífic explotant la candidesa dels aficionats. Després, la Miss Tela, de reina passa a extra i si no s'hi conforma, li donen el bitllet pel seu país o ha d'anar a

—Però, una producció així costarà una fortuna.

—No ho cregui: tot passa de part de vespre i amb boira baixa, com en «El Àngel de la calle».

exhibir-se pels «Follies» de la Quinta Avinguda, que és com si diguéssim «Paralel de Nova York, si és que no troba un salvavides en forma d'un senyor de molts anys i no menys bitllets.

Quedem, doncs, en què els que tallen el bacallà a Galveston són els enviats de les cases cinematogràfiques. Tota reina de la bellesa va al concurs amb la secreta esperança d'éser contractada per la «Fox», la «Metro», la «First», la «Paramount», la «Universal», la «United» o la «Warner», que són les que priven entre Hollywood i Los Angeles i es fan la competència en oferir sous fabulosos. Elles prou saben que arribar a estrella dins la constellació cinematogràfica, és la realització de mil somnis, en els que els dòlars, els trajos, els divorcis i els xicots guapos hi tenen un paper principalíssim.

Hollywood!, criden molts; però la ciutat del film és poc menys que inaccessible...

Per entrar per la porta gran d'Hollywood s'ha d'ésser l'amiga d'un milionari, estrella magna de l'«Ufa» o reina de la bellesa de Galveston!

El primer és quasi impossible, sobretot en els països on abunden les noies serioses i falten els milionaris.

El segon, és molt difícil també, perquè no totes poden anar a la Nova Baselberg a provar fortuna.

En canvi, ésser reina de bellesa ja no és tan difícil: enguany ja s'ha fet un concurs en regla i ple de garanties per les concursants.

Per això creiem que el camí més recte per entrar a Hollywood és fent escala a Galveston.

Per quelcom, repetim, li diuen l'avant-sala del món cinematogràfic, el modern país terrenal, per les noies d'avui en dia...

J. PEL I KOLA

FACECIES CINEMATOGRAFQUES

El realisme d'Emil Jannings

Una de les qualitats més envejables de què disposa el gran (de noms i de fets) actor cinematogràfic Emil Jannings, és el realisme que posa en la interpretació de tots els papers que li són encomanats.

Mentre fou Neró, davant les cambres fotogràfiques, menjava tant, que augmentà en varis quilos el seu pes; quan vivia l'Otello, sa muller va passar estones de veritable angúnia i diu que fins tenia por de morir assassinada. Així, almenys, ens ho han explicat varies publicacions de cinema dignes de la més completa confiança.

El cas més cèlebre i més revelador a l'ensems d'aquest realisme alludit en el temperament de Jannings, el constitueix la facècia que anem a relatar.

S'estava filmant una pel·lícula en la qual, com ja poden suposar, l'Emil Jannings era el principal intèrpret. Segons l'argument, hi havia una escena (la culminant, precisament) en què el protagonista representava que es llençava al riu, amargat per tota aquesta col·lecció de tragèdies amb què la vida s'entreté a obscurar-nos.

En Jannings es preparà, decidit com sempre, esperant les ordres del director per a simular el funest capbuç.

Els operadors s'installaren còmodament, el director encengué un egipci i l'*speaker* de torn llençà el crit de:

—Home a l'aigua!

El genial intèrpret de *Varieté* féu una ganyota tràgica, obrí els ulls desmesuradament, com si fos a ca l'oculista, i sense rumiar-s'ho gaire desaparegué per entremig de les aigües del riu de l'estudi.

—Magnífic!— cridà el director, aixecant-se del seu comodíssim seient.

—Admirable com sempre!— declararen uns tramoistes carregats d'experiència i que havien fet de banyistes al bo de la seva joventut.

—El final aquest és esplèndid!— digué un crític especialitzat en temes aquàtics.

—Es pot entrar?—demanà el director tot trucant a la porta del departament d'en Jannings al cap d'una estona de l'escena final.

Ni una resposta.

Les mateixes paraules novament:

—Es pot entrar?

I tampoc res, ni una contestà.

Llavors el director rumià i comprengué tot seguit el que succeïa.

Al cap de poca estona una brigada de buços, a les ordres del director, tragueren a flor d'aigua, i a còpia de molts esforços, el cos corpulent i massís d'en Jannings. Estava mig ofegat i calgué aplicar-li la respiració artificial sense perdre temps.

—Per què no sortíeu?—li preguntà el director quan el gran actor pogué parlar.

—No representava que m'ofegava?

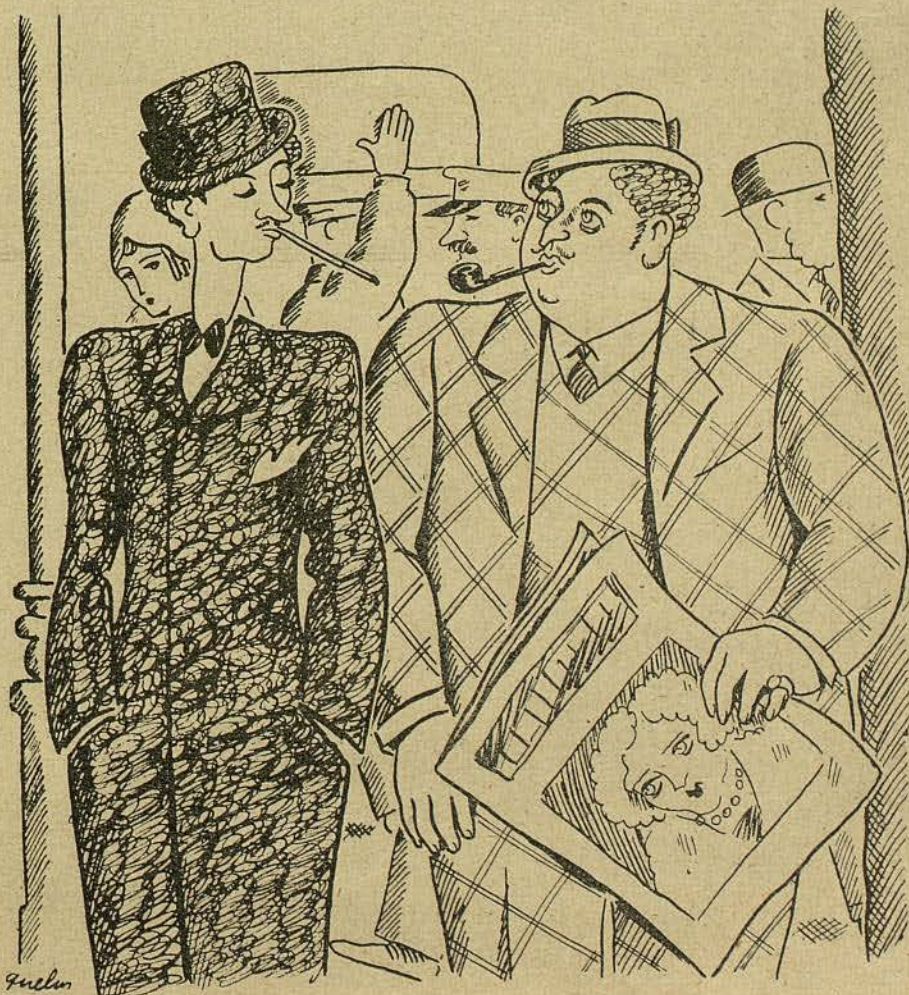
—Sí!—respongué el director.

—Doncs bé; he volgut donar tot el realisme possible al meu paper.

El director restà tan entusiasmada amb aquestes paraules, que seguidament li féu firmar quatre contractes nous amb unes condicions més que convenientes per a l'incommensurable Emil Jannings.

Ah! A més dels quatre contractes, es diu que també li féu firmar una assegurança de vida.

MAC HASSUM RONDA

—Diu que la Norma Talmadge té tres cents setanta vuit vestits i quatre cents vint-i-set parells de sabates.

—Pitjor és en Lon Chaney, que té quaranta set ulls de vellut, trenta tres nassos de patata i dotze orelles amb penellons.

Una escena perillosa

Una escena molt interessant, però molt perillosa i que va tenir terribles conseqüències va filmar-se dies passats en els estudis de «La Universal» per a la cinta *Erick el gran*, en la qual fa de protagonista en Conrad Veidt. Es tractava de filmar les escenes que succeeixen en un teatre, mentre un prestidigitador entreté un públic nombrosíssim, amb les seves manipulacions.

Va fer-se una perfecta instal·lació que anava des del fons del local fins a l'escenari per tal que les màquines poguessin avançar després de filmar el conjunt i seguissin prenent escenes del primer pla sense haver d'interrompre l'acció. El fotògraf Hal Mohr i dos ajudants realitzaven aquesta tasca, evolucionant per l'immens teatre—el mateix que serví anys abans per emmarcar *El fantasma de l'Òpera*—amb les càmeres passant per damunt del cap de més de cinc cents «extras».

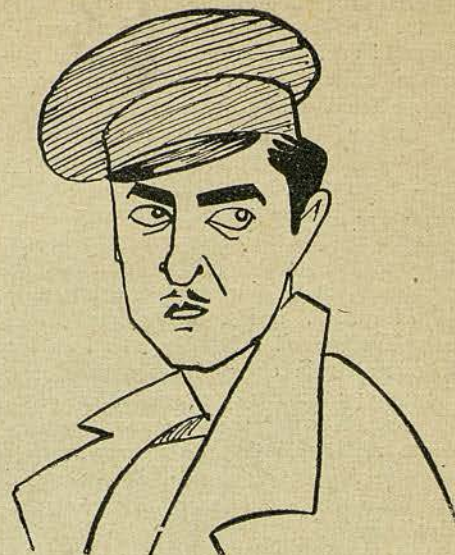
L'escena fou repetida diverses vegades. La darrera, en arribar a l'escenari, la instal·lació va fallar. L'operador Mohr va tenir la sort de caure en braços de Conrad Veidt, però els dos ajudants van fer la gran tombarella i amb un xic més no ho poden contar.

D'aquesta feta, tots els operadors americans diuen mal dels directors alemanys que són els que han implantat aquest sistema d'operar penjat en una vagoneta aèria, que tants ensurts els proporciona.

Biografies ràpides

JOHN GILBERT

Es innegable que un dels artistes cinematogràfics que en l'actualitat fa sospirar malenconiosament, des de les butaques de tots els cinemes del món, a més senyoretetes, és en John Gilbert, aquest

excel·lentíssim as de la pantalla anomenat per molts *el perfecto galán*.

Tota aquesta extraordinària popularitat, val a dir que en Gilbert la té ben merecuda, i nosaltres no tenim cap inconvenient a declarar-nos, des de les pàgines d'aquesta grimègial revista cinematogràfica que avui treu el cap per primera vegada entre els nostres quioscos de diaris, uns entusiastes admiradors del seu art inimitable.

Qui és capaç de somriure com en Gilbert, amb aquella joia tan encomandissa que fins, involuntàriament, us fa donar un copet amical al veí del costat?

I qui trobaríem que sabés mirar d'una manera tan penetrant i picaresca (amb picardia plena de finor, que és la més difícil) com aquest deliciós intèrpret de *El gran desfile*?

Creiem que no és necessària una contesta. El seu somriure i el seu mirar, afegits a la dosi inestroncable d'art que posseeix, fan de John Gilbert el tipus preferit de tots els públics cinematogràfics.

Creure que en Gilbert s'ha fet popular gràcies a determinats detalls de *toilette* i indumentària, és una ridícula excessiva.

En Gilbert, amb el seu bigotet característic o sense, amb els seus cabells ondulats i llunts o amb el cap pelat, segirà fent sospirar malenconiosament totes les damiselles aficionades al *séptimo arte*. O, si no, ja m'ho sabran dir el dia que això succeeixi.

Els començaments d'en Gilbert foren difícils i variis negocis que intentà li fallaren d'una manera desesperant.

Finalment provà el negoci del cel·loide, i després de fer tots els papers de l'auca (la història de gairebé tots els asos del cinema), aconseguí *el ansiado título d'«estrella»*.

Els seus films més famosos són: *El demonio y la carne*, *El caballero del amor*, *La viuda alegre* i *El gran desfile*. En aquest darrer, ja no cal dir l'èxit formidable que, junt amb Renée Adorée, va obtenir.

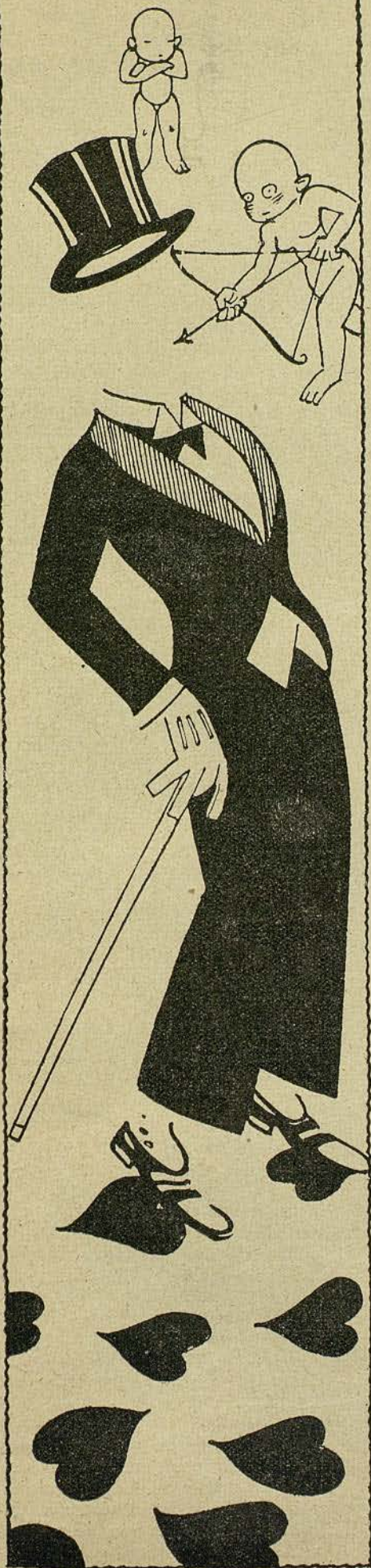
Està divorciat de Leatrice Joy i rep diàriament 3,333 proposicions de matrimoni.

En Lew Cody juga una partida de polo amb un cavall de cartró i una pilota de goma. Aquest exercici en Lew Cody el practica a diari per perdre els quilos que li fa augmentar la satisfacció de veure's admirat per tantes senyores ingènues.

MR. SAXOFON

ADOLF ♥ MENJOU

Con un gesto apasionado,
la mirada extraviada,
el corazón angustiado
y la faz algo turbada.
En un raptó de pasi3n
despu3s de otorgado el s3,
en extrema convulsi3n
te abrazan con frenes3.
Dime, Menjou, qu3 las das?
Con cincuenta primaveras
retratadas en tu faz
y aquellas mustias ojeras?
El smoking de «moaré»
y el chaleco de «tricot»
convierten, como se ve,
un decano en bibelot.
Y el parche de los riñones
bajo el ala del jaqué
ignotos los sabañones
bajo el charol de tu pie.
La dentadura postiza,
procurando que al besar
no incite a nadie a la risa
cayendo del paladar.
Seduciendo millonarias,
sugestionando princesas
con miradas incendiarias
que convierten en pavesas.
Lanzando dardos traidores
por tus ojos entornados
siempre sediento de amores
y de besos prolongados.
Siempre elegante, eso s3,
suave y aterciopelado,
la corbata de organd3
y el sombrero abrigantado.

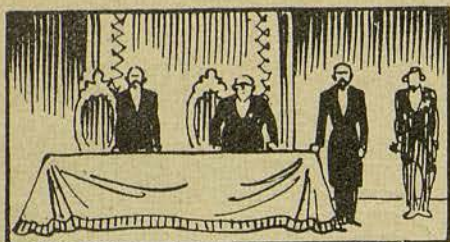
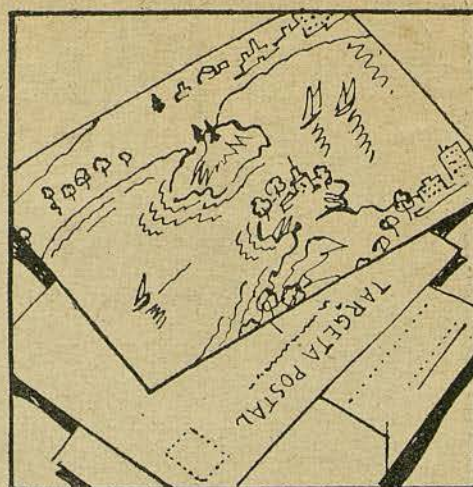
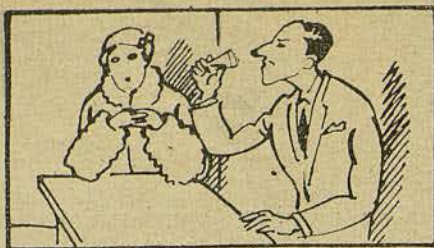
Qu3 pasaria, oh!, Menjou,
si un d3a all3 en lo profundo
te vieran un d3a a t3
como Dios te puso al mundo.
Las costillas al trasluz,
duricias en los tacones,
los pies como un autob3s
y el parche de los riñones.

Dime, Menjou, qu3 las das?
Con cincuenta primaveras
retratadas en tu faz
y aquellas mustias ojeras?

MAGNESSIE BISHOP

TIVOLI — "CORAZONES SIN RUMBO"

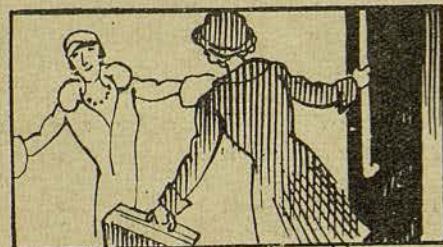
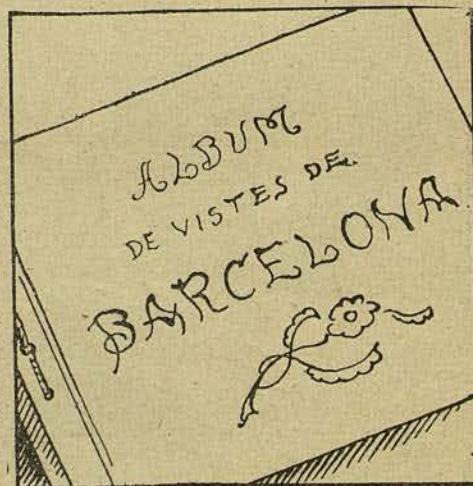
Es veu que ens trobem cap allà a Mèxic i en paguem de seguida les conseqüències, car hi ha una revolució aèria: canonades seques i batallons atacant les nostres pobres closques.

Uns senyors palplantats esperen quelcom: era l'amable «bon dia» que uns suats els vénen a donar des de la porta?

Una noia i un jove en un hostel. Ella, pobreta!, això de sortir en el cinema es veu que la sobta una mica. Ja mirarem que s'hi faci.

La situació s'aclareix: un altre jove cerca aquella noia—filla de Prefecte—que fugí cap a Espanya amb un pinta, segons diuen.

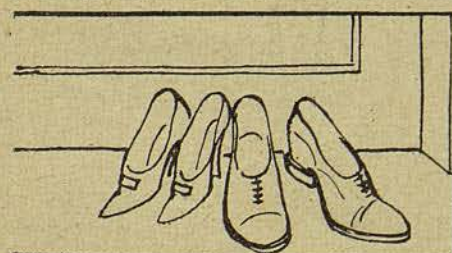
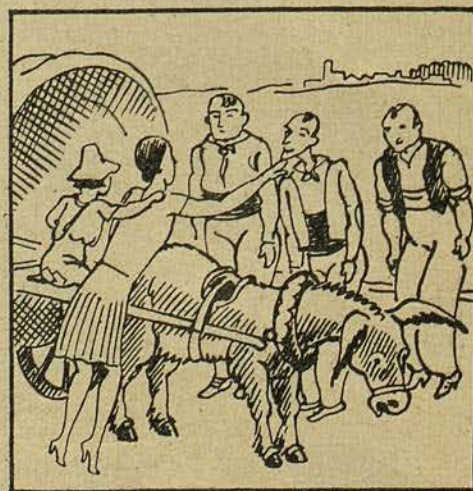
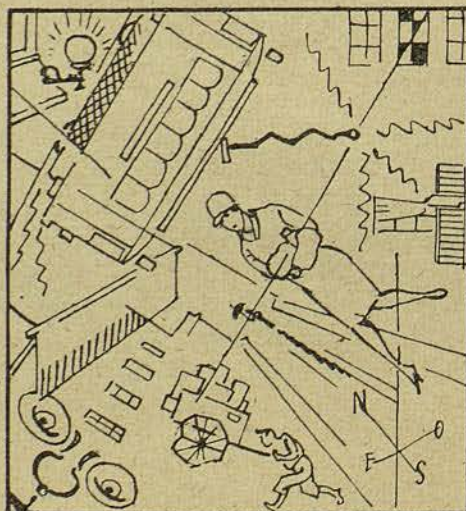
Primera emoció forta: una pàgina més del celebrat àlbum de l'Atracció de Forasters. La platja de Sant Sebastià (l'autèntica, desconfiar de les imitacions) i de seguida sabem que tots els espectadors que ens rodegen hi han estat.

En el precís moment en que una vídua s'acaba de treure el dol, rep la visita d'un aristòcrata barceloní, molt ben conservat. I se'n van a l'estació, a esperar la filla de la vídua.

I, ja la ballem; la vídua s'enamora del tío Alfonso—l'aristòcrata—el qual s'enamora de la nena a la que es veu agraden tant les conserves que s'enamora d'ell.

Mentrestant, l'Atracció de Forasters torna a fer de les seves i ens mostra Barcelona. Per la sala corre un unànim sospir de satisfacció: això és bell com la terra promesa.

Com que l'aristòcrata és fora de Barcelona, els calen diners i Isabel dona un braçalet per a que el traïdor l'enyenyi.

Ara l'acció s'intensifica: les meuques fan perdre l'òremus a l'Alcaraz.

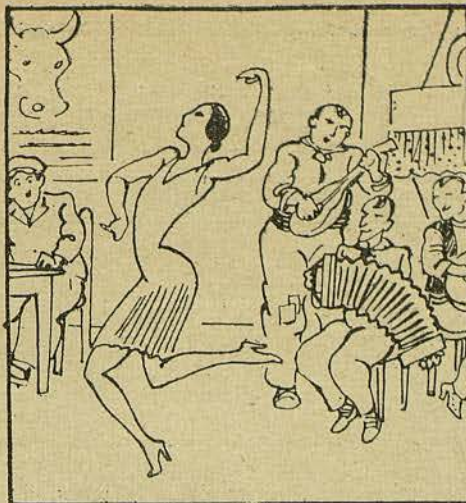
Isabel sap que Alcaraz és cap a Madrid. Desatentada surt a donar un tomb per les Rambles i sembla una volteta plena de tècnica. Ca! Es que a l'espectador el cap li roda perquè, pobre!, és l'únic que perd el rumbo.

Tot passejant, passejant, s'arriba fins el Besós on troba uns gitanos tan simpàtics que decideix fer el viatge a Madrid amb ells. Què en són de trempades aquestes estrangeres i què poc saben de geografia!

TIVOLI — "CORAZONES SIN RUMBO"

L'Alcaraz fa cap a Sant Sebastià i tot esperant que vingui la Isabel s'installen tots a casa d'aquesta vídua tan enervant. L'Alcaraz vol fer-se seva la pu-billa i li diu que l'oncle Alfons estima a la mamà. Quin viu, quan els altres hi van, etc.!

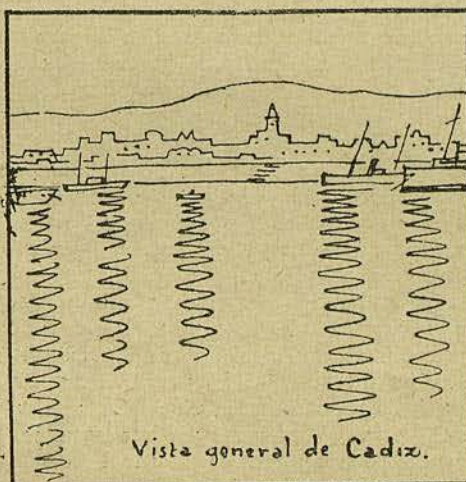
Mentrestant, l'americana va fent via cap a Madrid, tot ballant peteneres. Aquesta noia val un Perú!

Aquell jove que la cerca, cansat de córrer, decideix refrescar. La safata era mal ensenyada i cau abans d'hora, però, tant-se-val, ell es fa càrrec de tot.

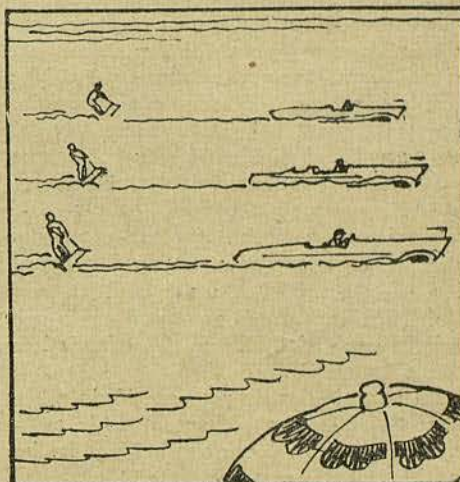

I ara una gràcia de caritat d'una lla-grimeta de compassió per al pobre gi-tanet tan petit i ja desgraciat per causa d'una dona. —Un altre dia, germà.

Vista general de Cadiz.

A Madrid no hi ha ningú. —Anem a Càdiz, que hi arribarà el papà. No, anirem a Sant Sebastià, que hi ha re-gates.

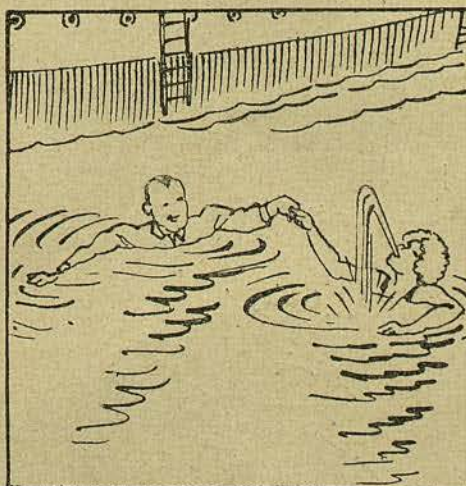

L'Alcaraz remolcarà la Maria Lluïsa, que ja la porta de cap: es llençarà a l'aigua i farà una mort ben digna.

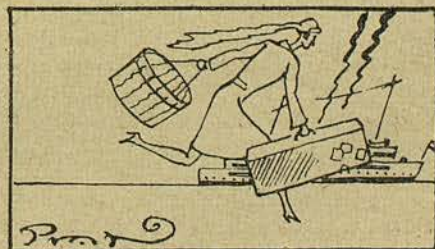
Isabel de seguida ha vist el desvergo-nyit de l'Alcaraz marcant amb la canoa de la vídua.

Emoció indescriptible. El públic ja ha vist que no era un senzill percans, i encara que la naufraga s'entretengui bra-cejant, es dona compte que es tracta d'una catàstrofe.

Tio Alfons la salva mentre l'Alcaraz fuig de la Isabel a la qual ha filat entre la distingida concurrència. Una vista ai-xí ni en Zamora!

El mal home ha fet cap a l'hotel i allà el promès efectiu de la Isabel el gratifica esplèndidament. Vaja, n'hi ha que neixen amb estrella!

Tot s'ha posat en clar. La vídua se n'anirà a Amèrica (li recomanem Mèxic) i Maria Lluïsa s'afanyarà a aprofitar-se de la maduresa de l'oncle.

Seleccions Cinòpolis

LES ESTRENES DEL DILLUNS

Pathé Cinema, París i Rialto

«MOULIN ROUGE»

Passem per alt aquell film de lladres i serenos amb què va obsequiar-nos l'empresa. Passem per alt aquella cara amb tres sostres de farina amb què l'O'Hara feia *el ladrón de guante blanco* i en alguns moments semblava un lladre de caucets. Passem per alt la substracció del «Rubi-Star», l'empresonament del dolent i el convertiment del lladre aristocràtic. Passem-ho per alt i aném al plat fort del programa, o sigui *Moulin Rouge*.

La reclam que s'havia fet amb aquesta pel·lícula no podia ésser més suggestiva: «Si quiere usted ver Montmartre sin necesidad de ir a París, vaya al «París». I a la porta hi havia un molt vermeil amb bombetes que s'encenien per donar més la sensació del París *se enciende* i la «Ville Lumière».

La part tècnica, la presentació, la presa d'escenes i el desenrotllament de la pel·lícula és perfecta. Monsieur Dupont ho ha fet bé i nosaltres li desitgem tota mena de prosperitats.

El que respecta a l'argument, ja és una altra cosa. Perquè els nostres lectors se'n facin càrrec, el relatarem.

Parysia és l'estrella del *Moulin Rouge* que compta els èxits per representacions i les representacions per «corbeilles» de flors i figures decoratives. Però Parysia té quaranta anys ben conservats i una filla que s'ha escapat de pensió. Tenir una filla que s'ha escapat de pensió amb bon fi no és cap deshonra per una família. Però com que aquesta filla s'ha escapat de pensió per casar-se amb un tal Andrés, un xicot que fa cara de betzot, però ha acabat la carrera d'enginyer i és fill d'un aristòcrata, el pare creu que el deshonra per la família és tenir una sogra artista del «Moulin Rouge» i com que no hi ha obstacle per petit que sigui, que ben treballat no pugui durar tres parts, l'aristòcrata s'oposa als amors del seu fill amb la filla de Parysia... i ja la ballem.

Aquestes oposicions en els temps que correm resulten una mica estantisses. Per aquest motiu, Monsieur Dupont va complicar l'acció amb l'incendi d'un volcà al cor de l'Andrés, que esclata en una passió arrebatadora per la mare de la filla, o sigui Parysia. Parysia, que com totes les artistes del «Moulin Rouge» té un fons que no ens el mereixem, en veure que ha despertat aquella passió en el cor del que ha d'ésser el seu gendre,

comprèn que ella pot ésser la causa de la infelicitat de la seva filla, que dit sigui entre nosaltres, està boja perduda per l'Andrés i es decideix a precipitar el casament. Puja al seu luxós automòbil, compareix al magnífic palau de l'aristòcrata i amb les llàgrimes als ulls i l'esguard tèrbol implora compassió, socialisme i la supressió de les classes. L'aristòcrata vacilla, per un costat el record dels seus avantpassats no li permet afluixar; però per l'altre, el ceure ineludible de fer el que Monsieur Dupont li mana l'inclina a mostrar-se condescendent. S'imposa el bon sentit i la necessitat d'obeir l'argument, i l'aristòcrata, sense perdre la dignitat, afluixa: «Que Déu els faci ben feliços i vostè, senyora, procuri ensenyar la menor quantitat de cuixa possible.»

Quan Parysia comunica a l'Andrés el consentiment del seu pare, l'Andrés li pren les mans i amb la vehemència pròpia de l'home que la passió li ha fet perdre l'enteniment li diu: «Os amo a vos, a vos, Parysia, y por vos sería capaz de todo sin reparar en desperfectos.» Parysia s'esborrona i com que en aquell moment entra la filla, li tapa la boca perquè aquell secret quedi entre ella, ell

En Lewis Stone, que malgrat les arugues encara es defensa i fa els finals de pel·lícula tan emocionants com l'Adolf Menjou.

i el públic del «París», que en el fons és discret.

L'Andrés, però, no pot suportar aquella passió i decideix posar fi als seus sofriments d'una manera digna, que no pugui inspirar recels a la seva promesa, però que li permeti acabar amb les seves tortures. Es el dia el casament L'Andrés se'n va al garatge i suprimeix el frens del seu automòbil de curses, que no té res que envejar al d'en Seegrave. El seu projecte és el següent: engegar-se, i a la primera pendent pronunciada (pendent es pronuncia tal com s'escriu) apretar els frens, i en veure que aquests no funcionen, senyar-se, fer examen de consciència i esperar que el primer viratge faci el demés. L'enginyer humà és una cosa que no té aturador. Però l'enginyer dels que escriuen els arguments de les pel·lícules sobrepassa tots els càlculs.

L'Andrés, en arribar a casa de Parysia per recollir la futura, té un cobriment de cor i es desmaia. La futura, pobreta, que té una ànima com un anyell, en veure a l'Andrés en aquell estat, fuig corrents per avisar al seu pare: «Vaig a cercar l'aristòcrata i torno!» I pren l'automòbil de l'Andrés... El dels frens que no funcionen, sí, senyors. És terrible, però és així. I l'Andrés es desperta: «On és la Margarida?» «Es a cercar el teu pare.» «Ai! Els frens no funcionen!» Preferim no descriure el drama perquè feia basarda. Però l'Andrés no s'entreté. Pren un automòbil de lloguer i es llença en seguiment de la Margarida. I l'atrapa. Resulta que aquell automòbil de lloguer és molt superior al d'en Seegrave, malgrat la seva aparença taximètrica, i quan es troba frec a frec amb el de la Margarida l'Andrés crida: «Atura't!» «No puc! Els frens no funcionen.» L'Andrés es desespera i pretén pescar la Margarida. Hi ha uns moments d'emoció i per fi els dos automòbils topen, donen la volta de campana i el futur i la futura cauen mal ferits.

Quan Parysia té coneixement de l'accident, es troba al «Moulin Rouge» en plena representació. S'ho imaginem, oi? Atacs de nervis en escena, l'empresari que no s'entén de raons, injeccions d'èter, copes de cognac, i en el precís moment de caure el teló, l'acabament de les forces i el treball definitiu.

Acabament de la pel·lícula? Va! La Margarida, després d'una delicada operació, ha quedat fora de perill. L'Andrés

amb el cap embenat li fa companyia. Entra Parysia i comprenent la commoció que ha sofert l'Andrés li ha posat les idees a lloc, li pregunta: «Y ahora eres capaz de hacerla feliz?» «Ahora sí!», diu l'Andrés amb una naturalitat que captiva. S'acaba la pel·lícula i tothom es dona per satisfet.

Ja hem dit que malgrat la pobresa de l'argument, la direcció escènica, la composició i els trucs ens semblaren perfectes. Ara només cal que afegim que l'orquestrina del «París» ens obsequià amb uns quants xarlestons deliciosos que foren el que més ens engrescà de tot el programa.

BIROSTA

Capitol i Coliseum

ESCLAVA POR AMOR, per Florence Vidor i Gary Cooper

La Florence Vidor surt estenent la roba en el jardí de casa seva, mentre el seu pare, oficial retirat de l'exèrcit anglès, clapa que és un gust en un balancí de tela d'aquells que no es gronxen.

Un cartell oportú ens assabenta que a aquella noia no li agrada gens ni mica treballar ni que se li inflin les mans. La caseta modestíssima d'aquesta noia està emplaçada en un barri propietat d'un solter renoc que s'està contemplant la noia des de casa seva amb uns prismàtics. Aquest vellot, que es diu Parsifal, s'enamora de la noia i ho confessa ingènuament a un seu amic que en aquell precís moment s'està examinant, per mitjà d'una lupa, una col·lecció d'antiguitats a base de culs de got de l'Edat Mitjana i trossets de ferro provinents de l'explosió d'una caldera de tren.

Tot d'un plegat truquen a la porta de casa la noia i arriba un xicot alt i gros, vestit de *colono*, i amb un sac de patates a coll.

—Hola, capitán! Vostè per aquí?

—Es que tinc el mosso malalt.

—Ara vegi!

—Caramba! Què hi vol fer!

—Sí, res...

Mentrestant la noia vigila que no se li enganxin els fideus, el capitán surt a fora el jardí i ajuda el pare d'ella a lligar una corda d'estendre roba. A fora al carrer hi ha un mul que frisa i que està enganxat al carro del *colono*. Aleshores, s'atura davant la porta un «Rolls» d'un color més aviat clar que fosc i en baixa el milionari dels binocles, el qual saluda la noia, li parla d'un te del dia abans i, després de les negociacions de costum (que suposem que tots els llegidors es tindran les seves pròpies), li declara *su loca pasión*.

Com que el capitán abans també li havia dit el mateix, però d'una manera més romàntica, la xicoteta comença a dubtar.

Com a home li agrada més el *colono*, però com a pessetes, les de l'altre.

Vet ací que un dia se'n va a passeig per davant la granja i la casualitat (ves quina casualitat!) fa que el vent se li emporti el barret un tros enllà, o sigui, dins el tancat on el capitán està llaurant. Se'n van cap el costat d'un paller, i, com que el vent apreta, fan un cau entre la palla i s'hi fiquen. Aleshores ve tot allò, totes aquelles converses i aquelles mirades, que s'acaben en el precís moment que una senyora que seia al nostre davant va tancar els ulls de la seva nena amb la mà i li va parlar d'un bombons, d'un gosset d'aigües i de les pel·lícules d'en Charlot. Això va durar tanta estona perquè aquell parell es veu que no portaven pressa i es feien els petons a dotzenes.

Després d'això—tracte fet—ell li ensenya la casa-granja, que fa llàstima. La noia agafa escrúpols i ell promet que talarà tot un bosc per fer peles i muntar la casa *comme ça*.

Com que el papa li donaria una surra, ella fuig tot de pressa perquè és tard; però la casualitat fa que pel camí trobi el «Rolls» d'aquell senyor, amb el seu amo a dins, el qual s'emporta la noia cap a casa a prendre el te. Des d'aquí, amb els binocles contempla un decorat magnífic on hi ha el bosc que diem. (Aquest decorat ja havia sortit abans.) Veient un arbre que cau, es recorda del capitán i se'n vol anar sense prendre el te. Sort que en Parsifal té un àimono xinès portat d'Alemanya per un contrabandista molt famós, i ella, posant-se'l, s'açona que està d'allò més bé. (Els espectadors ja se n'havien adonat abans.)

El cas és que el capitán un dia rep una carta d'ella on li participa que com que no vol ésser esclava, sinó senyora, s'ha casat amb en Parsifal, i que la perdoni. Ella marxa cap el viatge de nuvis, deixant abandonat el pare, però en canvi se

n'emportaria una camisa de dormir si ei vellot no li digués que ja trobaran de tot a les millors botigues de Londres. (Aquest moment és altament tràgic i d'una gran força moral. Es l'espectacle de la mala filla que s'estima més la camisa de dormir que el pare.)

Y se termina la luna de miel, i com que l'amor veritable no s'aconsegueix amb pessetes, ella es cansa perquè comprèn que només fa de figurí del vell perquè aquest pugui lluir les pafies.

El dia de la presentació oficial als amics ella ja ha vist passar el carretó del capitán, ja hi ha hagut dues dotzenes d'altercados conyugals i ella ha protestat quaranta vegades perquè no vol fer d'escaparata. En Parsifal li fa fer un vestit de cinc mil lliures esterlines, un vestit que quan l'hi emproven és d'un color molt fosc i després resulta que quan se'l posa s'ha tornat de color clar.

Quan ella comença a fer d'escaparata, a fora plou, i arriba el capitán, que entra tot determinat i diu a ella: «Sortiu al carrer, que us vull veure.» No surten al carrer, però sí a fora al rebedor, on ella s'assabenta que el seu pare s'està morint i que la demana. Aleshores vénen els dubtes perquè en Parsifal no la vol deixar marxar, però a l'últim se'n va, i quan arriba a casa el seu pare, després de mullar-se molt, resulta que ja és mort.

Després ja surt quan ella reflexiona i es recorda d'aquell cantar que diu:

*No te cases con viejo
por la moneda;
la moneda se marcha
y el viejo queda.*

Les renyines, les discussions de l'escaparata, el divorci i... el capitán rep una carta d'ella dient-li que li porti un sac de patates. (Abans era Cupicó el que lligava els cors. Ara ens hem tornat més positi-

En George K. Arthur i en Karl Dane, fent pràctiques de barbers disposats a arreglar les patilles al director de la «Metro» Charles Reisner.

vistes i hem substituït l'angelet per un sac de patates.)

—Seré esclava por tu amor y así justificaremos el título.

—No aflojo.

—Mira que calarán fuego al local borque se acabará malamiento.

Davant d'aquesta raó de pes, ell mig afluixa i fan una prova de sis mesos. Sis mesos que ella es passa fent de criada, ell llegint el diari i menjant, i els espectadors fastiguejant-se que és un gust.

Passen els sis mesos, i un dia al vespre ella li pregunta què ha decidit (estimats llegidors: no frisin, que ja s'acaba), ell li respon mig que no, i ella, *desconsolada y vencida en la flor de su juventud*, se'n va cap el llit, i quan ja està ben acotxada, es posa a plorar. Ell sent remordiments de consciència, s'enfila escaies amunt, va a l'habitació d'ella, li diu: «Te amo», i...

Quan varen encendre els llums, quedàvem només dos acomodadors i un servidor, que hi érem per complir l'obligació, i a més hi havia tres parelles d'enamorats que no es fixaven en la pel·lícula. Ens descuràvem una mamà que feia tan bé el seu paper, que fins i tot s'havia adormit de debò.

La pel·lícula *El paseo del perro*, amb tot i tenir alguna escena entretinguda, no va desmerèixer de la que hem ressenyat abans. I de la còmica *Tufillo dispersor*, cal esmentar-ne un noi que s'assemblava amb en Fugazot i un home del carretó dels gossos que els buscava amb una ullera de llarga vista i els agafava amb els dits.

CECIL B. DE L'HORT

Kursaal i Catalunya

PIRATA DE RIO, per Víctor Mac Laglen

Aquesta pel·lícula de la «Fox», estrenada dilluns passat al «Kursaal», sense ésser res de l'altre món, té moments encertadíssims d'argument, moments castíssims de tècnica i estones llarguíssimes (per no dir inacabables) d'interpretació feliç, esplèndida.

En Víctor Mac Laglen, que amb tot i posseir un nas com un acordió i una mirada d'antropòfag neurastènica, és tot un artista de cap a peus (1'90 metres, almenys!), fa en *Pirata de rio* una veritable creació del seu tipus de pirata i presidari a estones.

En aquesta pel·lícula hi surten trinxeraires i policies, i, contra el que tothom suposa, són uns trinxeraires tan ben educats i uns policies tan simpàtics, que només surten quan han de sortir i quan l'argument ho exigeix, cosa que els espectadors ho agraeixen eternits. Es tan terrible i empipador l'haver d'aguantar allò dels lladres sanguinaris que ens amarguen l'existència fins que han acabat les municions! I el més tràgic és que no les acostumen acabar mai!...

Els que secunden el protagonista són Lois Moran i Nick Stuart. La primera està «clavada» (i permetin la definició) en el seu paper de noia bona minyona que estima i parla entusiasmada al seu xicot per telèfon, però que, en tenir-lo al costat, es torna vermella i no sap quin posat adoptar. El segon també «encaixa» (fent definicions som *tremendos!*) perfectament en la interpretació del xicot que lluita per deixar la vida de vici que involuntàriament ha de seguir i acaba aconseguint-ho.

Hi ha un acudit, en aquest film, força divertit, que no volem deixar de consignar.

En Mac Laglen està a la presó, aïllat amb una samarreta d'esport. Al pit

i als braços «dlueix» una infinitat de tautatges. Una senyora que visita la presó li pregunta encuriósida:

—Per què porteu tots aquests dibuixos, «bon» home?

—Senzillament: perquè la meua dona es distregui els dies que no tingui son.

LIOS REALES

Aquest és el títol d'un film atapeït de «trucs», «xistos» i altres excessos.

El protagonista fa jocs de mans, surt en calçotets i inventa un sistema per menjar cacauets disparats amb pistola.

El públic riu satisfet, a excepció de certes senyores de les que es fan anomenar respectables i són de la Junta de «El biberón de los huérfanos pobres y desamparados»...

Només els direm que un dels redactors del film, explicant una caiguda del protagonista, diu textualment:

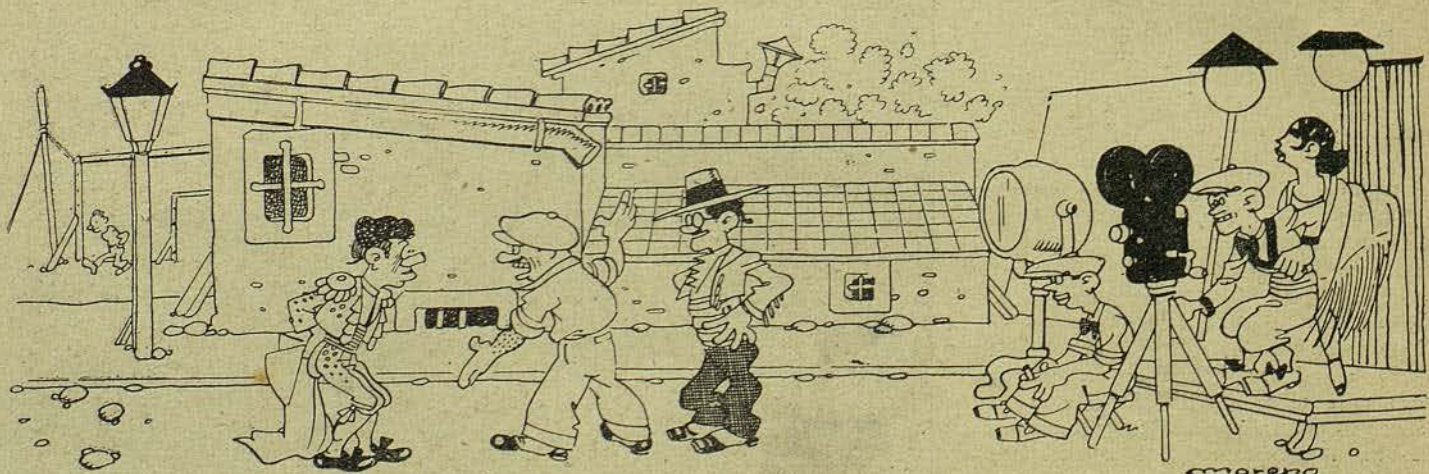
—Oh! No es nada! Un tropezón cualquiera da en la vida!

Com de costum, la presència d'en Zamora a la pantalla abans de començar la desfilada d'artistes emmascarats, va ésser motiu d'escàndol, i els crits de «pavero!» foren generals.

I diem generals, perquè sortiren de la «general»!

Somriuguin o estic perdut.

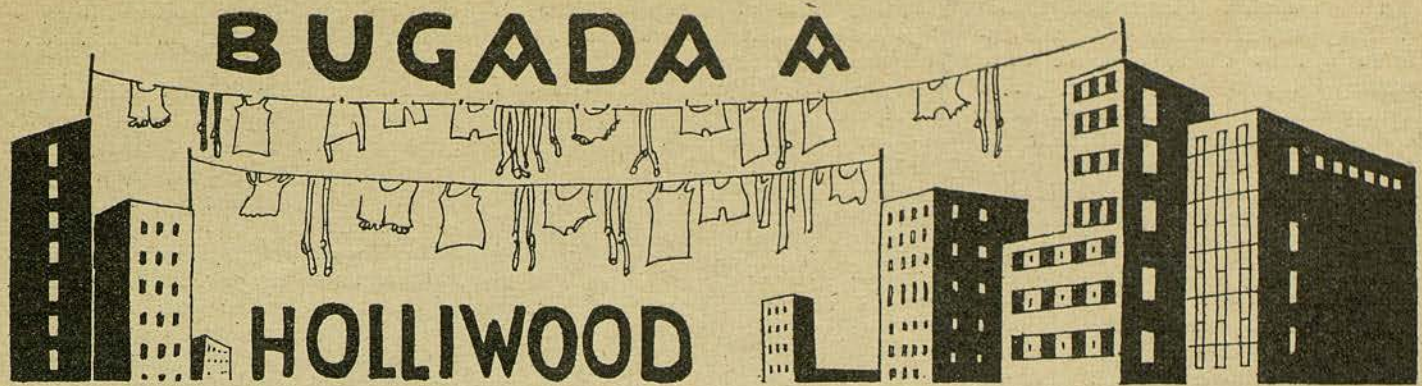
MAC HASSUM RONDA

PRODUCCIO NACIONAL

Director. — Vostè no serveix! Vostè és un idiota i un betzol.

Actor. — Home, això vostè no m'h'o diria al carrer!

Hollywood s'escriu amb «y» i no amb «i».

Sí, senyors.

Però al dibuixant que ha fet aquesta capçalera no hi ha hagut manera de convèncer-lo i ha posat la «i» llatina sense que hi valgessin sermons.

Esperem que els nostres lectors se'n faran càrrec i no creuran que pel fet de no haver-hi estat mai no sabem com s'escriu «Hollywood».

En Richard Barthelmess es troba a la illa Catalina, prop d'Hollywood, filmant les escenes de la pel·lícula *Mares escarlates* i fa servir diàriament un avió per anar des de Beverly Hills, on té la torreta, fins al lloc on actua, travessant una llarga distància damunt l'oceà.

De totes maneres, no és això el que a nosaltres ens intranquil·litza.

El que ens fa estar amb l'ai al cor i ens posa la pell de gallina és el títol de la pel·lícula.

Què recítable deu voler dir *Mares escarlates*?

Ja patirem.

La pel·lícula *Bohemis*, que filma actualment la casa «Universal», dirigida per Harry Pollard, i els primers papers a càrrec de Laura La Plante i Schildkrant, serà una de les produccions més importants d'aquesta casa. Es tracta de la història d'unes aventures ocorregudes a mitjans del segle passat en el riu Mississipi i a bord d'un teatre flotant.

«Bohemis» al Mississipi i en un teatre flotant!

N'hi haurà per llogar-hi salvavides.

En Crespo, aquell actor espanyol que va anar als Estats Units amb la companyia de la Bàrcena, va obtenir plaça a Hollywood i fins va aconseguir un segon paper en el film *Venganza amb Dolors del Rio*.

En Carewe, director i quelcom més de la famosa mexicana, va esventar que ja havia trobat el «Barrymore espanyol» i així, tenim entès, volen anunciar-ho quan s'estreni la pel·lícula aquí.

Però, com que nosaltres no ens volem fer còmplices d'una enredada, tenim l'obligació de dir que després de l'actuació del flamant «Barrymore espanyol», la casa productora va donar-li la llauna i avui està sense contracta.

Segurament de lo bé que deuria fer-ho...

En Francis Ford, que va gaudir anys de celebritat per la seva interpretació de «Conde Hugo» a *La moneda rota*, avui el veureu, els que sou bons fisonomistes, fent d'extra «cow-boy» a les pel·lícules d'en Ken Maynard.

Lo que va de ayer a hoy...

Tanmateix si el veieu, us farà un xic de pena, perquè, qui no ha viscut hores d'illusió contemplant les seves interpretacions!...

Els redactats de les pel·lícules de vègades són d'una eloqüència aclaparadora.

Na fa gaires dies projectaven una pel·lícula de producció nacional titulada *La última cita*. En aquesta pel·lícula hi prenia part l'esquadra.

Igual que a Nordamèrica, que en les pel·lícules hi intervenen els cuirassats, els bombers, els policemans, etc., els productors d'aquí havien volgut que hi prengué part l'esquadra.

I representava que uns cuirassats i torpillers empaitaven un vaixell pirata.

El vaixell pirata no es movia i els vaixells de guerra avençaven a tota màquina. Aleshores el cap dels pirates deia per mitjà d'un rètol:

«Con un poco de viento, aun podremos burlar a la escuadra.»

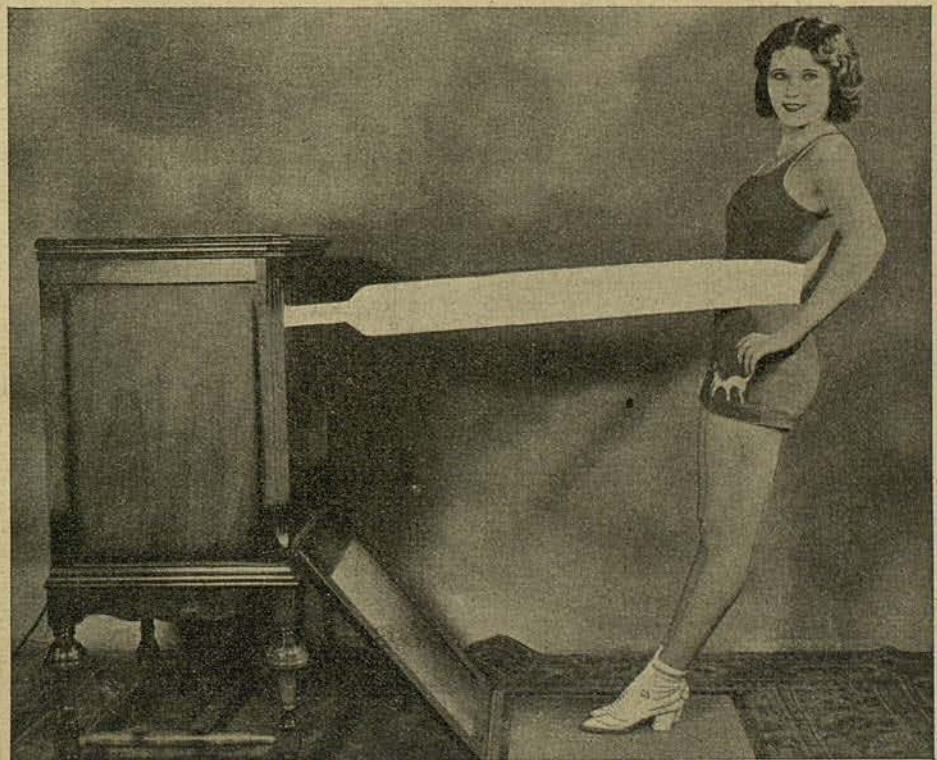
Això de què en Charlot, per fer una pel·lícula, necessiti un parell d'anyets, ens té desconsolats.

Quan estrenaran *Les llums de la ciutat* ja serem morts de tristesa i de consumpció d'ànim.

En canvi, *Los tres mosqueteros* d'en Douglas ens els trobarem aquí que no ens en adonarem.

Als tallers de la «Metro» s'està enllestint la filmació de *La illa misteriosa*, adaptació de la cèlebre novel·la de Juli Verne.

Felicitem a la mainada, perquè ja era hora de que les cases productores els filmessin alguna cosa que pogués interessar-los.

La Raquel Torres, aprimant-se per un procediment ultraortofònic i amb un trajo d'estiu que fa pujar el termòmetre.

La darrera nit dels concerts simfònics a l'«Hollywood Bowl», el formidable anfiteatre a l'aire lliure, construït entre muntanyes i amb una capacitat per a 20.000 espectadors, durant un entreacte, un dels directors va pregar al públic que tinguessin la bondat de fer algun donatiu per tal de cobrir el dèficit que havia ocasionat la desastrosa temporada.

—No hi hauria ningú entre vostès, que pogués desprendre's de 500 dòlars?

Una veu va cridar «jo!» i un minut després un vailet pujava a l'escenari amb un xec. La signatura fou llegida en veu alta i amb veritable emoció: «Charlie Chaplin».

Els aplaudiments es perllongaren una bona estona i el públic aquesta vegada en lloc de riure amb l'insigne humorista va emocionar-se amb la seva generositat.

En Charlot mentrestant deia somrient als seus companys de llotja:

—Ara no els faig riure; però també m'aplaudeixen...

La Glòria Swanson anava pel boulevard Wilshire acompanyada del seu marit, el marquès de la Falaise, i es creuà amb un altre cotxe conduït per l'actual esposa de Wallace Beery. Les dues dones es saludaren alegrement i l'aristocràtic marit de la Glòria va preguntar-li qui era aquella amiga.

—Es la segona dona del meu primer marit—respongué l'actriu.

La Glòria Swanson, amb aquesta frase, no féu més que repetir un xisto que era molt enginyós ara fa vint anys.

Moulin Rouge és una pel·lícula impressionada fa quatre dies. Això és fàcil de comprovar solament fixant-s'hi una mica. Hi surt *Moulin Rouge*, el cabaret parisenc amb l'anunci del *Ça c'est Paris* i la torre Eiffel sense les lletres del Citroën tan populars.

Encara menys mal que les senyores no portaven polisson ni mirinyac.

Diàleg sentit al «Kursaab» entre un *niño bien* i un *pollo pera* aficionats a la xistomania cinegètica:

—Que no ho saps? En Charles s'ha mort!

—Oh, en Charles rai!

—Que has vist el Ton?

—No; però he vist a la Dorothy del Ton.

—La culpa serà sempre teua.

—Mia? Mai!!!

—Bé; què fa el Sessue? Encara no està?

—El Sessue? Ah! Ya acaba.

Ens han assegurat que una *maison de beauté* està estudiant la manera de que les seves clientes puguin plorar a voluntat llàgrimes incolores o llàgrimes negres, a l'estil de la protagonista de *Moulin Rouge*.

Perquè no s'hi encaparrin, ja els direm el secret. Es tracta, senzillament, que el rhymel estigui ben posat en el lloc oportú, perquè quan hi passin les llàgrimes quedin ben tenyides.

Ah! Aquest rhymel es pot substituir també per pòlvors de tinta, que surten més baratets.

En un mateix diari vàrem veure-hi anunciada la pel·lícula *El paseo del perro* en dos llocs diferents, corresponents l'un al «Capitol» i l'altre al «Coliseum».

El més xocant del cas, però, és que a l'un lloc deia que era feta per Aileen Pringle i Lew Cody, i en l'altre per J. Farrell Mac Donald.

Hi ha que veure el ràpidament que es fan totes les coses avui dia. Si tan solament anant d'un cinema a l'altre els protagonistes d'una mateixa pel·lícula ja són uns altres...

Perquè serveixi d'experiència als que es creuen que els actors a la seva vida pri-

vada són igual que en les seves interpretacions pel·lícules, copiem d'una revista americana:

«Al llegar Selznick (una mena de representant d'actors) a la casa de los Barrymore, John murmuró algunas palabras ofensivas para el visitante, quien respondió invitando al artista a que se portase más cortésmente y advirtiéndole que le contestaba así por respeto a su edad. Esta alusión a su bien determinada madurez parece que indignó al gran actor, quien, entonces, pronunció frases aun más duras que las de antes. Selznick le invitó a salir al jardín para disputar más a sus anchas. Salieron seguidos de Owen Moore, quien en vano trató de apaciguarlos.

»Selznick salió casi intacto, Barrymore tuvo que ocultarse para que no le viesen el rostro de la trasguerra; y de sus oficinas ha salido la noticia de que se ha ausentado de la ciudad para filmar unas escenas campestres.

»Lo cual demuestra a todas luces que el boxeo de la vida real no es exactamente igual que el que suelen practicar los astros en la pantalla.»

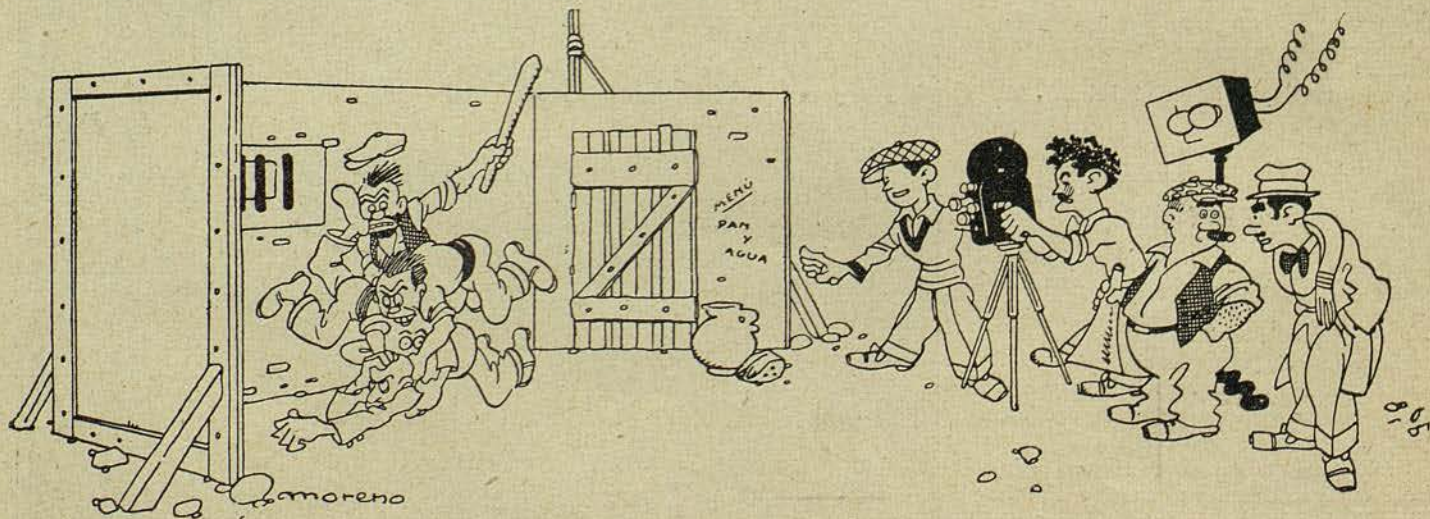
Sembla que l'harmonia que existeix entre les mexicanes Dolores del Rio i Lupe Vélez és tan gran, que quan assisteixen juntes en un àpat, l'amo tem per la integritat de la vaixela.

I quan veieu al «Noticario Fox» o a la «Revista Metro» que les dues estrelles s'abracen, no en feu cas. És perquè la mútua propaganda els obliga!

Actualment en Douglas està preparant una nova producció que seguirà *Las Máscaras de Hierro* que actualment acaba.

Pel que es veu, en Douglas no està per romansos i vol aprofitar el temps a la desesperada.

Fa ben fet. Si espera uns quants anys més, els seus acrobatismes seran tan vulgars i la seva agilitat tan discutible...

PRODUCCIO NACIONAL

Director. — Ep! Ep! No li pegueu tan fort, que el desmuntareu!

Autor. — Però, home, per què? Com més rebi, més real semblarà l'escena.

Director. — Bé, sí... Però, és que l'americana que porta és meva.

No els sembla que la parella Hatton-Beery comença a fer-se pesada?

Entre reclutes bombers, marins, soldats i aviadors ja n'han fet un gra massa.

Ara, segons ens diuen, faran «Compañeros de crimen»...

Venus és un film de la Constance Talmadge, del qual en tenim les millors referències i que s'impressiona actualment. Gairebé totes les escenes es desenrotllen a bord d'un yacht, del qual la Talmadge n'és el capità.

No dubtem que molts dels nostres llegidors es farien mariners ràpidament d'aquest yacht, veritat? Però creiem que no servirien i haurien d'acomiar-los a l'instant.

Es passarien la vida contemplant el capità!

La mujer disputada és el títol d'una pel·lícula en la qual Norma Talmadge hi interpreta el principal paper d'una manera magistral.

En Charlot, que ha vist el film, ha declarat: «*La mujer disputada* és una pel·lícula remarcable i la millor de Norma Talmadge.»

Després d'aquestes declaracions no ens hi pensem gens a pronosticar que *La mujer disputada* serà una pel·lícula més

disputada que el títol, per les nostres empreses cinematogràfiques.

Dies enrera va morir don Jaume Martínez del Ríó, ex-marit de la popular «estrella» Dolors del Ríó.

Segons comentaris, Dolors del Ríó, tan entusiasmada amb el matrimoni amb el director Carewe, va plorar desesperadament per la mort del seu ex-marit, declarant que era «l'únic a qui podia estimar en la seva vida».

També són ganes de fer-se la interessant!

Segons acabem d'assabentar-nos, totes les pel·lícules de la «First National» tindran efectes de sons i diàlegs.

Quan se n'enterin els sords aficionats al cinema, hi haurà bufetades.

Si llegeixen que la Greta Garbo i en Xavier Cugat, el català violinista i dibuixant, tenen relacions, no en facin cas. Propaganda i prou.

I el nostre paísà sols es preocupa d'acreditar la seva orquestra «argentina» donant concerts al Montmartre Cafè, d'Hollywood, i de guanyar els dòlars a dojo.

En quant a la Greta, a algunes insinuacions s'ha fet la «sucra» i no pensa pas per ara perdre la seva llibertat. Després de donar carbasses a l'infeliç d'en

Gilbert i del viatge a Europa, no seria res d'estrany que seguint a la Pola Negri es decidís pels estudis de Nova Baselberg.

Per posar les coses en el lloc degut, posem en coneixement de les nostres llegidores que l'actor que rep més correspondència és en Víctor McLaglen i no aquella figureta de biscuit que en diuen Navarro.

La nostra mecanògrafa, que es mor pels atletes, diu que en Víctor és el seu tipus.

Ara, que fem l'advertència que és casat, viu amb la dona i té tres fills...

Al llegidor que ens ha escrit preguntant si és veritat que en Cumellas va tornar tan de pressa d'Hollywood perquè resultà tenir un excés de traça, li hem de contestar que quan tinguem un moment ja procurarem fer-n'hi cinc cèntims.

Els anuncis que surten a la pantalla dels cinemes en els intermedis, són una cosa seria.

O sinó fixin-se amb una auca amb rodolins que surt al «Capitol» anunciant certa pasta dentífrica.

Un altre dia ja en reproduïrem alguna cosa perquè els que no s'hi han fixat puguin disfrutar.

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

SURT TOTS ELS DISSABTES

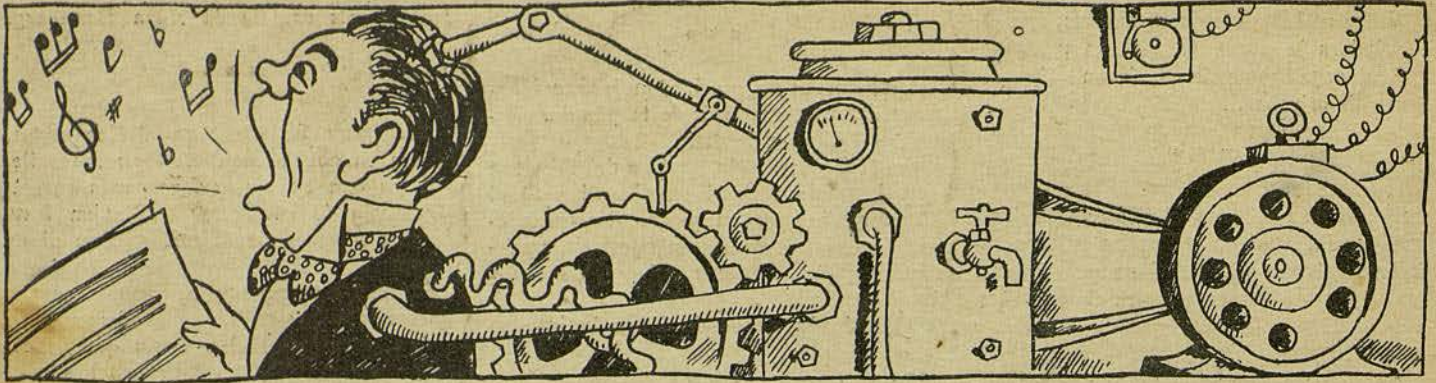
Per als que resldeixen fora de Barcelona adjuntem aquest butlletí de subscripció

En que viu
al carrer de núm., població
provincia, es subscriu per un trimestre a la revista
CINÓPOLIS.

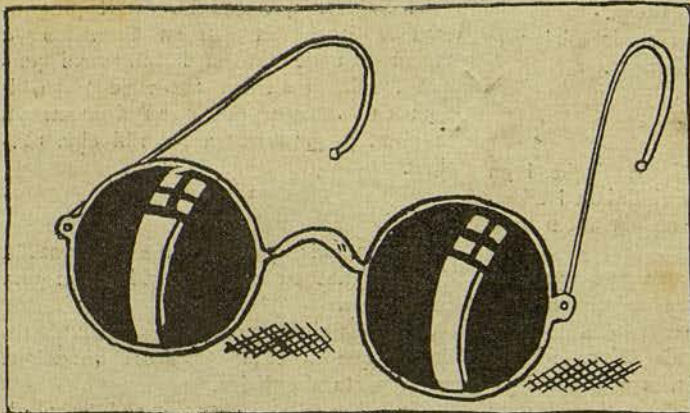
L'import de la subscripció és de 2'50 pessetes, que poden enviar-se en segells de Correu o per Gir Postal.

Redacció i Administració : Consell de Cent, 201 - BARCELONA

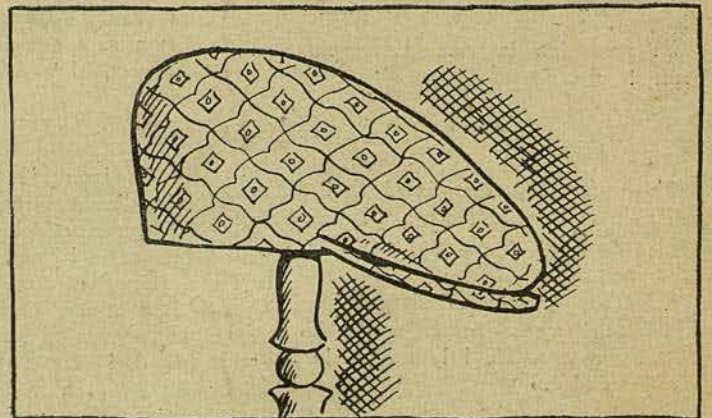
TECNICA CINEMATOGRAFICA

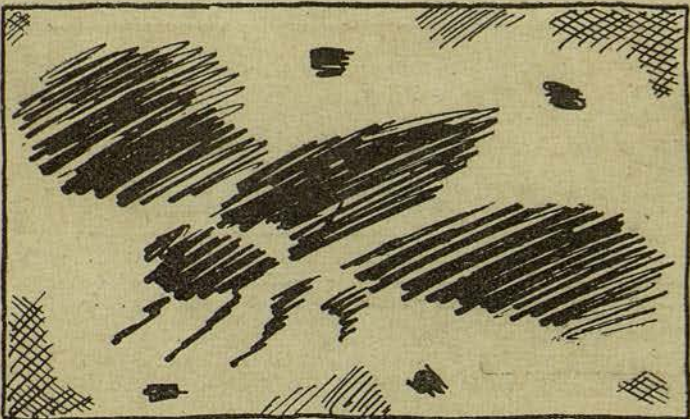
Enginyós aparell per a provocar la pluja

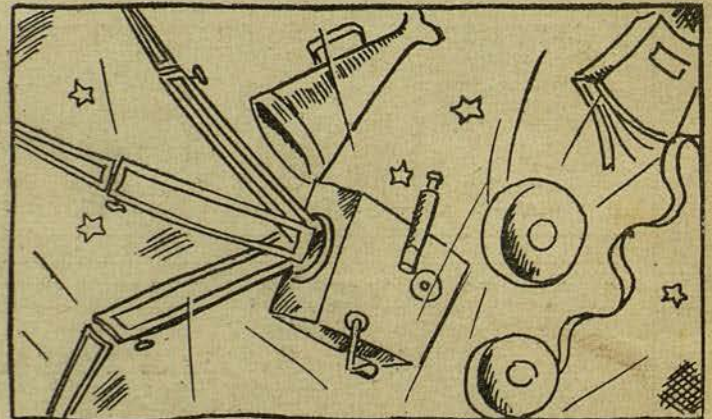
Aparell indispensable per a prendre vistes de cara al sol

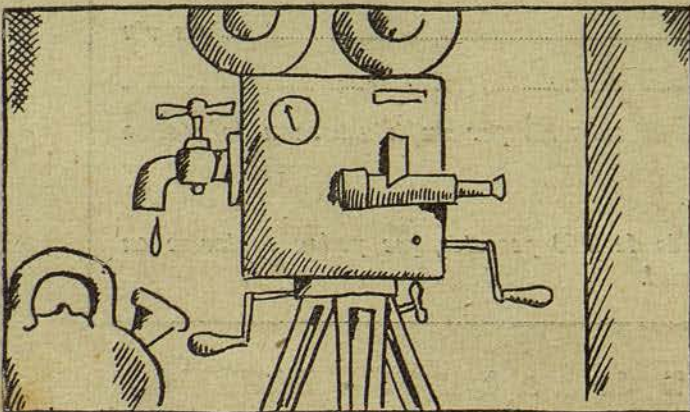
Moderníssima gorra amb visera a la part posterior, per a ús d'operadors cinematogràfics

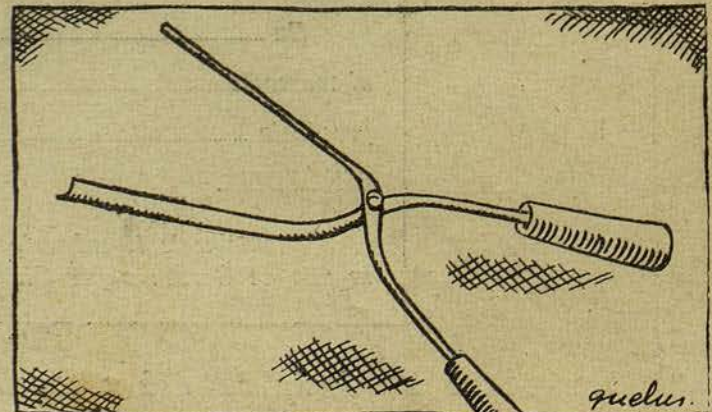
Efecte produït per una mosca en posar-se davant de l'objectiu

Efecte produït per la mateixa mosca en posar-se sobre el nas de l'operador

«Cinefont», la darrera paraula de la cinematografia

Aparell d'ondulació permanent, usat amb molt èxit per Jhon Gilbert